

«A Madrid encara consideren les sardanes una cosa separatista»

derra, o meves, o d'altres autors coneguts, i les noves ja ni les proven, per no perdre temps aprenent-les. Llavors passa que el pobre noi que ha fet una sardana i no en treu ni per pagar la impremta, ja no en farà cap més. Aquest és el desastre.

—I les promocions fonogràfiques, els discs i les cintes, qui les finança?

—Aquest, aquest és el fenomen, que en diuen. Aquell àlbum que tinc sobre la taula és el sisè que edito, i són deu sardanes, totes meves, recollides en un disc. També en tinc d'escampades, junt amb d'altres compositors, oi, que han editat lliurement les cases. Però a mi és que els autors em pregunten com m'ho faig, perquè no se'n saben avenir, que jo faci una tirada de discs quan ells, si ho intenten, ni perden calés. Fins i tot en Saló, que em pau descansi, s'hi trobava, m'entén? En va fer una edició i no es venen, encara que sigui la Principal de la Bisbal! Sap què passa? que les cases no volen fer discs amb deu sardanes d'un sol compositor, no els és rendible, hi perden quartos. Solució? dir-los que ja me'n quedaria mil. I els dos socis de la casa Discophon es varem mirar com volent dir que jo o estava tocat del bolet o em sobraven els duros. I em va dir, així mateix: «Però, on els fotreu? I jo que res, que els editessin, que ja els faria arribar el taló. I d'aquell disc n'hagueren de fer dues edicions més! Ara, aquests altres sis discs el he llançat jo particularment, i és el que els altres autors no entenen. Miri, jo amb un disc d'aquests hi guanyo, ja que a cada homentatge que m'han fet m'hi he presentat amb un piló de discs, i ja està. la gent comença a quedar-se àlbums, i amb cinc-cents que es venguin la casa ja considera rendible l'edició, i després els altres cinc-cents que queden doncs van repartits en agrupacions i amb cinc i sis mesos faig neteja. Precisament d'un disc que és de l'any passat només me'n queden trenta o quaranta, ja està liquidat. I les coses vénen així de fa uns vint-i-cinc anys, en

a base de treure'm les sardanes dels aplecs, les que posaven les cobles i coses així, però es tractava d'una minoria que no comptava per a res, era un grup molt petit. I jo vaig combatre'ls editant discs, que és la propaganda millor que hi ha, i la més segura. I l'intent de boicot quedà apagat perquè els mateixos que l'engegaren eren

els que ara em fan homenatges, fixi's com canvien les coses... Per cert, que els he dedicat una sardana!

—Segurament de gran èxit, com totes les seves. Mestre Mas i Ros, quin ingredient posa en les seves partitures que les faci tan populars i estimades?

—Les sardanes més senzilles i més balladores, les que més fama m'ham donat, són les que menys m'agraden. Jo tinc unes quantes peces més serioses que no han arribat al públic com les altres. Una, *L'amic absent*, està considera-

da com aliena al meu estil, del que faig corrent. La massa vol sardanes de ballar, i punt.

Punt i final a la xerrada, que el compositor de Caldes embelleix amb unes notes senzilles que arrenca del seu piano. Són arpegis coneguts, música evocadora d'aplecs. És la melodia d'una de les sardanes que el mestre més s'estima i que ja formen part de la memòria històrica de Catalunya. És, i que bé que s'adona, *Tossa bonica*.

«No hi ha més compositors de sardanes perquè els músics van per feina i no perden el temps assajant noves partidures»

